

Zevenhoven, 5 Oct. Bij de alhier plaats gehad hebbende harddraverij werd de prijs gewonnen door de „zwarte bles“ van T. de Jong te Nieuwkoop, berijder C. de Groot van Nieuwveen; de premie door de „donkere bruin“ van J. Oliemans alhier, berijder diens zoon.

Bij het prijsbiljarten werd de prijs gewonnen door W. van der Breggen, te Nieuwveen.

Gemeugde Berichten.

Dat Willem Marianus de Jongh gearresteerd is, als de briefschrijver aan den heer v. d. Boogaardt, en dat hij later ook bekend heeft, de moordenaar te zijn van zijn 13-jarigen zoon Frederik Marius, is ongetwijfeld reeds aan onze lezers bekend geworden. Eenige bijzonderheden uit die droeve geschiedenis laten we hier nog volgen:

De Jongh is 24 jaar oud. In 1871 trad hij in dienst bij het instructie-bataillon te Kampen; in 1873 ging hij over naar het regiment grenadiers, waarbij hij tot sergeant opklom. In Maart 1879 is hij overgegaan door verbintenis bij het werfdepôt voor 6 jaren, doch moest Indië wegens ziekte verlaten. Als gegogerd sergeant (met een pensioen van f 150) kwam hij in Juni jl. terug. Hij werd onlangs aangesteld als schrijver op het bureau van expeditie van het Departement van Koloniën; op den dag der begravenis van het slachtoffer van den moord trad hij in zijn nieuwen werkring.

Door het fac-simil van den bewaarden brief, is de politie hem op het spoor gegaan. De heer E. A. Musquetier, onderofficier bij de grenadiers, heeft zoodra hij het handschrift zag, daarin het schrift van zijn wapenbroeder herkend; hij begaf zich naar de Jongh en sprak hem eerst over onverschillige onderwerpen en toen hij eindelijk over den moord begon zei de J. „laten we daarover niet spreken“. Musquetier keek de J. aan, die eerst bleek werd en daarna vuurrood.

Hij gaf van zijn ontdekking kennis aan de justitie met bijvoeging van een zestal brieven, die hij in zijn bezit had. Deze gewichtige gegevens leidden met andere aanwijzingen tot de arrestatie van de Jongh. De J. was reeds eenmaal, wegens zijn gelijkheid met het opgegeven signalement in handen der justitie geweest, doch werd weder op vrije voeten gelaten. Juist door zijn onbeschaamdheid heeft hij de politie willen misleiden. Zijn verstektheid komt daardoor nog meer uit. Hij heeft zich na den moord steeds onder het publiek begeven; zoo was hij meermalen in het koffiehuis „het Gouden Hoofd“ op de Groenmarkt, vlak bij het politiebureau, op den uitkijk gaan zitten om de menigte, die zich voor het commissariaat verzamelde, gade te slaan: hij had dan het hoogste woord over de afgrijpselijke misdaad, die het onderwerp van het gesprek der aanwezigen uitmaakte. De J. werd Zondagavond ten huize zijner moeder gearresteerd, hij volgde zonder verzet. Bij het eerste verhoor, bekende hij den schrijver van den brandbrief te zijn, doch den moord niet gepleegd te hebben; dit hield hij ook vol bij eene ontmoeting met zijne moeder, aan wie hij vergiffenis vroeg voor het schrijven van den misdadigen brief. Zijne zuster bezocht hem Dinsdagmiddag in de gevangenis, bij welk bezoek op haar verlangen de hoofd-commissaris van politie tegenwoordig was; daar de pogingen van zijne moeder om hem tot volledige bekentenis te brengen mislukte waren, nam de zuster het besluit zelve nog een laatste poging aan te wenden. Zij smeekte hem de geheele waarheid te zeggen en niet langer verduiking op anderen te laden en de justitie te misleiden. Hierop deelde de J. toen zij alleen waren aan zijne zuster alles mede, die nu de zware taak had het den hoofd-commissaris over te brengen.

Reeds eenigen tijd geleden, had hij het plan opgevat, den toestand zijner moeder, die van een gering pensioen leeft, te verbeteren toen hij bij eene familie, waar hij meermalen een bezoek bracht, over het fortuin van den heer Boogaardt hoorde spreken. Hij ontmoette daar bij wijlen den kleinen Marius. Bij een dier gelegenheden had hij het voornemen opgevat zich van den knaap meester te maken, om daardoor den vader te dwingen, een belangrijke losprijs te betalen. Nadat hij den bewusten brief, zonder den datum in te vullen, geschreven had, wachtte hij op eene goede gelegenheid. Hij bespiedde daarom het huis van den heer Boogaardt om te zien, wanneer de familie uitreed. 23 September (Donderdag) had hij opgemerkt, dat mevrouw Boogaardt in een rijtuig naar Scheveningen reed. Toen had hij zich in allerij naar het station van den Rijnspoor begeven, en daar een rijtuig genomen met een koetsier, die half dommelende op den bok zat. Hij reed naar het instituut van den heer Bouscholte en vroeg daar aan de meid om den jongheer Boogaardt te spreken. Marius kwam in den gang. De J. zeide hem, dat, zooals hij wist, mama naar Scheveningen was, en zij hem gezonden had om haar zoon te halen, dien zij in een boerenwoning in het duin zou wachten.

Marius was dadelijk bereid te volgen. De J. begaf zich met hem in het rijtuig naar Dekkersduin, waar hij hem plotseling vastgreep, op den grond wierp en met het koord, dat hij bij zich had, vastbond. Hij maande hem aan, niet te schreeuwen, want hij zou hem weer loslaten, als zijn papa sekere som zou gezonden hebben. Hij legde zijn overjas over hem en wilde zich verwijderen, doch aan de vermaning, stil te zijn, gaf de jongen geen gehoor. Toen werd de J. radeloos en

in zijne angstige opgewondenheid, vreezende dat de knaap hem zou verraden, heeft hij hem met een degen uit zijn wandelstok, de wonden toegebracht, te eerder omdat hij menschen in de verte zag. Daarop verwerdte hij zich haastig in de richting van Scheveningen, waar hij aan het strand zijn handje heeft gewasschen. Vervolgens ging hij langs het kanaal naar huis, waar hij voor half acht aankam. Den brief aan den heer Boogaardt heeft hij na den moord op den hoek van de Heerengracht en den Boschkaant in de brievenbus gestoken.

De dag, dien de vreedzaam tot dit gruwelijk misdrijf uitkook, was de verjaardag van zijne moeder. Waarschijnlijk zal nog in deze maand de J. in openbare terechtzitting terecht staan, waarbij vermoedelijk de procureur-generaal, die imet den officier van justitie aan de opsporing en het voorloopig onderzoek heeft deelgenomen, het openbaar ministerie zal waarnemen.

Herhaaldelijk heeft de J. verklaard, dat niemand dan hij alleen de gruwel daad gepleegd heeft. Medeplichtigen heeft hij niet gehad.

In zijne bekentenis deelde de J. ook mede, dat hij zijn degenstok had geworpen in de vaart tusschen den diertuin en het Boorhuis; men is daarop met een zegen aan het vissen gegaan maar wijl op die plek niets werd gevonden, achtte de justitie het raadzaam den moordenaar zelf de plek aan te laten wijzen waar hij hem in het water had geworpen. Door twee inspecteurs van politie werd hij Donderdag ochtend om 6 uur per rijtuig naar de bedoelde plaats gebracht en wees hij toen als vermoedelijke plek, het gedeelte water aan, tusschen het verblijf Klingendaal en het Boschhek, volgens de laatste berichten werd de stok echter nog niet gevonden.

De sergeant E. A. Musquetier, die de justitie op het spoor van den misdadiger bracht, ontvangt van verschillende zijden tal van blikken van belangstelling en erkentelijkheid; uit Amsterdam ontving hij den volgende brief:

Zeer geachte Heer!

„Onbekend maakt onbemind, doch vergun mij de tolk te mogen zijn van duizenden in de Amstelstad, voor uwe finke en degelijke houding in zake het opsporen van den thans aangehouden persoon en de loffelijke wijze, waarop u de justitie met inlichtingen ter zijde stond. Uw gansche regiment, het Koninklijk keurkorps, het geliefkoosd korps van onzen geëerbiedigden Koning, hebt ge er aangedaan. Moge het u in uwe verdere loopbaan goed gaan, is de hartelijke wensch van velen.“

Een droevig contrast maakt hierop onderstaande brief, die waarschijnlijk uit de pen van een laaghartige gevlooid is:

„Uwe aangifte gelezen hebbende, zoo vrees voor de gevolgen, want weet, de aangegevene was mijn vriend. Paat op!“

X.
Van dezen brief is aangifte bij de politie gedaan.

De sergeant Musquetier verklaart hoe het hem smartte, dat hij verplicht was tot de ontdekking van zijn vriend, met wien hij ook nog na diens vertrek naar Indië corresponderde, mee te werken. Het heeft hem een zwaren strijd gekost, maar in het algemeen belang moet het zo oost hebben.

Musquetier heeft onherroepelijk besloten, de uitgeloopte f 10.000 niet aan te nemen. Wel zou hij er in toestemmen, de som ter beschikking te stellen voor een liefdadig of loffelijk doel. Zijn eenige wensch zou 't zijn om, voor het geval hij den militairien dienst mocht verlaten, eene netto positie in de burgermaatschappij te erlangen.

Ook bood men hem f 50 voor een portret van de J., dat in zijn bezit was, maar hij weigerde het uit de handen te geven.

De J. kenmerkte zich als kind door een valschen aard. Zijn grootste genot was menschen en dieren te plagen. Een zijner toenmalige bureu verklaart, dat hij hem meermalen bezig heeft gezien met het mishandelen van dieren, o. a. van musshen, die hij in een klem ving en dan op wreede manier dood maakte.

Omtrent de leestaligheid en zachtmoedigheid van het jeugdige slachtoffer gaat slechts één stem op. Geregeld kon men hem 's zomers 's morgens met zijne twee zusjes en de kinderjuffrouw aan het strand vinden en in den regel bracht hij dan een deel van zijn medegenomen ontbijt aan de badvrouw, bij wie hij vóór zijn zesde jaar baadde en voor wie hij steeds de meeste genegenheid aan den dag legde.

Aan de *Norddeutsche Allgemeine Zeitung*, een officieus orgaan, wordt van goed ingelichte zijde gemeld, dat het bericht van sommige bladen, als zou de Groothertog van Hessen met Prinses Hendrik der Nederlanden verloofd zijn, ten eenenmale ongegrond is.

De Prinses heeft Donderdag de tentoonstelling te Dusseldorf bezocht en is thans weer in de residentie terug gekeerd, na een bezoek aan den Prins en de Prinses te Nieuwied te hebben gebracht.

Den 1 Oct. vertrokken van Nieuwersluis 27 pupillen, waarvan 21 met bestemming naar Kampen, terwijl de 6 overigen als korporaal, volontair of tamboer, bij verschillende regimenten zijn ingedeeld. Van de 27 jongelingen, die in hun plaats waren opgeroepen, hebben 26 aan die oproeping voldaan en zijn er 24 aangekomen, daar 2 van hen wegens lichaamsgebreken moesten worden afgekeurd.

LAATSTE BERICHTEN.

Men seint ons uit 's-llage, dd. 8 Oct.:
»Daar de degenstok van de Jongh nog niet gevonden werd, is de Jongh door de inspecteurs Dubel en van Wachem heden-ochtend ten 6 uur per rijtuig uit de gevangenis naar den Benoordenhoutschen weg vervoerd — waar zich ook de procureur-generaal van den Bergh bevond — om de plaats aan te wijzen. De Jongh wees een plek aan in het gedeelte sloot tusschen Klingendaal en het Boschhek. Na terugbrenging van de Jongh werd daar met visschen voortgegaan.

»De Jongh moet na de bekentenis zeer kalm zijn en diep berouw gevoelen.

»Gisteren kwam in handen der Justitie een naamloos schrijven, waarin beweerd werd, dat de Jongh noch de dader, noch de schrijver van den brief geweest is, maar een vrouw. Aan dit schrijven wordt natuurlijk na de bekentenis en de verkregen bewijzen geen waarde gehecht.

»Sergeant Musquetier bracht heden op uitnoodiging van den heer Bogaardt te diens huize een bezoek. Hem werd in tegenwoordigheid van de geheele familie innige dank door den diepbewogen vader gebracht voor zijn handeling, waardoor de Justitie gebaat en de geheele familie uit de pijnlijkste onzekerheid was verlost. Door een vriend is een levensgroot portret van Musquetier aan den heer Bogaardt aangeboden.“

De Tijd, 11 oktober 1880

Daar de degenstok van De Jongh nog niet was gevonden, is De Jongh gisteren door de inspecteurs Du Bel en Van Wachem per rijtuig uit de gevangenis naar den Benoordenhoutschen weg vervoerd, waar zich ook de procureur-generaal van den Bergh bevond, om de plaats aan te wijzen. De Jongh wees een plek aan in het gedeelte sloot, tusschen Klingendaal en het Boschhek. Na terugbrenging van De Jongh werd daar met visschen voortgegaan. Tot dusver vruchteloos.

De Jongh moet na zijne bekentenis zeer kalm zijn en diep berouw gevoelen.

Gisteren kwam in handen der Justitie een naamloos schrijven, waarin beweerd werd, dat De Jongh noch de dader noch de schrijver van den brief geweest is, maar eene vrouw. Aan dit schrijven wordt natuurlijk, na de bekentenis en de bewijzen, geen waarde gehecht.

In het weekblad *de Handelsbode*, dat te 's Hertogenbosch verschijnt, wordt de zaak van den moordenaar van Marius Bogaard besproken in verband met den wensch van sommigen tot wederinvoering der doodstraf. Dit blad heeft er iets anders op bedacht. Aan het slot eener raadselachtige rede-neering komt het tot het besluit, dat de natie zich tot den Koning moet wenden, niet om wederinvoering van de doodstraf in het algemeen, maar *alleen* om die in dit bijzonder geval toch toe te passen op dezen moordenaar, als een wraakneming door de geheele natie!

Het Nieuws van den Dag, 11 oktober 1880

De Rijnbode, 10 oktober 1880